

Підтримка захисників та їхніх сімей – у пріоритеті

Цех виробництва обкотишів №2 Північного ГЗК – дуже дружний. Тут хороший тандем адміністрації (начальник Едуард Матицин) і профспілкового комітету ПМГУ на чолі з Вікторією Китаєвою. Про це у розмові з головним фахівцем з інформаційної роботи Криворізької міської організації Профспілки Оксаною Шахмоть розповіла профактивістка, інструкторка з оргмасової роботи ЦВО-2 Катерина Безверха.

«Ось і після ракетного удару рашистів по готелю «Центральний» 6 березня у вайберівській групі цеху миттєво з'явився схвильований допис заступника начальника цеху Андрія Стеблія: кому яка потрібна допомога? Голова цехкому Вікторія Китаєва одразу стала обдзвонювати колег, які мешкають у тому районі. І Профспілка, і керівництво у нас однаково переживають за кожного співробітника», – зазначила профактивістка.

Профлідерка цеху Вікторія Китаєва сказала: «Ми усвідомлюємо, що під час війни кожна хвилина нашого життя оплачена конкретним ім'ям військового. У ЦВО-2 зараз 18 захисників України. Кожному бійцю вдячні за новий день. Чекаємо на повернення наших хлопців у трудовий колектив. Приміром, ми дуже раді, що наш демобілізований колега Данііл Кубарєв, який повернувся важкопораненим з війни, після тривалого лікування в Мексиці та проходження реабілітації, захотів знову працювати в нашому цеху. До повномасштабної війни він трудився агломератником, зараз майстром дільниці і, слід відмітити, знаходиться на своєму місці. Маючи протез руки, Данііл сумлінно виконує свої професійні обов'язки на рівні з усіма. Він живе турботами колективу».

Олена, дружина Д.Кубарєва, адресує теплі слова трудовому колективу і зокрема профспілковій організації ПМГУ

за всебічну підтримку захисників і їхніх сімей. Вона наголосила, що в найважчий період свого життя їхня родина не залишилась один на один зі своїми проблемами.

«Мій чоловік – мирна людина з двома вищими освітами, не служив строкову службу, не мав військового досвіду, але в перші дні повномасштабної війни пішов записуватися до тероборони. Уже весною 2022 року брав участь у запеклих боях на Сході України, у травні отримав важке поранення, втратив частину правої руки, – розповіла Олена Кубарєва. – Потім були довгі лікування та реабілітація, заняття з психологом. Весь цей час колеги були на зв'язку з Данею. Підтримували не тільки словом, а й матеріально, жодного дня наша сім'я не відчувала, що про нас забули. Я знаю, що так відбувається не на кожному підприємстві, тому цінуємо турботу, дружнє плече. Коли чоловік вирішив повернутися в рідний цех,

то переживав за те, чи зможе і надалі бути корисним. Навіть задумався про ще одну освіту, за металургійним фахом. Як відомо, людей з інвалідністю не охоче беруть у трудові колективи... ЦВО-2 зустрів мого чоловіка дуже тепло, за що ми завжди будемо вдячні».

Як дружина захисника і волонтерка, Олена Кубарева усвідомлює необхідність підтримки на всіх рівнях (держави, громадських організацій, підприємств) військовослужбовців та ветеранів війни, яким потрібна адаптація до цивільного життя. У тому числі це стосується їхнього психоемоційного стану. Натомість не менш важливою вона вважає підтримку жінок захисників України, які, незважаючи на шалену втому й виснаженість, 24/7 тримають тил і є опорою для своїх сімей.

«Хотілось би, щоб досвід первинної організації ПМГУ Північного гірничо-збагачувального комбінату на чолі з Наталею Шамрицькою, особливо щодо заходів для родин захисників «Хай мама відпочине», «Осінь з близькими», «Про дівоче...», перейняли інші організації. По-перше, бій-

ців «гріє» те, що, поки вони самовіддано воюють за Україну, у колективах, де вони працювали в мирний час, не забувають про їхніх жінок і дітей. По-друге, такі заходи дають опору членам сімей захисників і допомагають відновити ресурс, – зазначила Олена Кубарева. – Я вдячна профкому ПО ПМГУ Північного ГЗК за запрошення нас з чоловіком і сином на їхні унікальні та по-особливому теплі заходи і в 2023-му, і в 2024-му роках. На постійному зв'язку з нами були голова цехкому і профактивістка Катя Безверха, чудова людина і відмінна організаторка. Ми потім ще довгий час жили спогадами про участь у профспілкових заходах, де організатори все продумали до дрібниць та прагнули нас зацікавити. Приміром, не маючи хисту та досвіду, я разом з іншими дружинами військових малювала картини, робила ляльку-мотанку, розписувала горщик, садила квіти тощо. Вдячна всім причетним до створення для нас справжньої «переключки», яка допомагає долати виклики сьогодення та вистояти».

